

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

z udziałem zainteresowanego F. S.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 18 maja 2021 r.,

skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od odwołującej się M. S. (prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. w K.) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 22 stycznia 2020 r., na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 22 maja 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie M. S. (prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą E. w K.) od decyzji organu rentowego z 22 marca 2016 r. i zasądził od M. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń

Spółecznych Oddziału w K. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za pierwszą instancję. Ponadto zasądził od M. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., decyzją z 22 marca 2016 r., stwierdził, że F. S. – jako osoba wykonująca pracę na podstawie umów zlecenia u płatnika składek M.S. E.– podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresach i z podstawą wymiaru składek szczegółowo opisanych w decyzji.

M.S. prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą E., a w ramach tej działalności zajmuje się budową, modernizacją i remontem pieców przemysłowych. Jako przedsiębiorca zawarła z F.S. umowy, nazwane umowami o dzieło, na podstawie których był on zobowiązany do wykonania prac w Hucie (...) w O., w C. O. w O. i w M.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, który uzupełnił postępowanie dowodowe o szczegółowe ustalenia dotyczące przedmiotu poszczególnych umów, zawarte umowy nie spełniały cech właściwych umowie o dzieło. Przede wszystkim przedmiot zobowiązania nie obejmował wykonania oznaczonego dzieła i nie służył osiągnięciu zindywidualizowanego, samoistnego rezultatu, przybierającego formę wyodrębnioną od innych elementów rzeczywistości w sposób pozwalający na obiektywną weryfikację istoty tego „dzieła”. Realizowane przez zainteresowanego czynności nie prowadziły do wytworzenia dobra wyodrębnionego od przedmiotu zawieranych przez odwołującą się umów z jej kontrahentami. Badane umowy dotyczyły wykonania i uruchomienia nowych pieców gazowych do nagrzewania wsadu do kucia oraz modernizacji pieca i jego uruchomienia po modernizacji (podobnie kształtował się przedmiot umów zawartych przez M.S. z pozostałymi inwestorami). W związku z tym, czynności wykonywane przez F.S. stanowiły tylko pewien element (etap) realizacji tych umów. Czynności te, chociaż oczywiście przynosiły wymierny efekt, nie stanowiły wyodrębnionego rezultatu stanowiącego samoistny byt. Umowy z zainteresowanym były zawierane cykliczne na pewne zamknięte okresy. Wiąż prawna między M. S. a F.S. miała cechy więzi stałej, co jest typowe dla umów o świadczenie usług.

Wykonywanie pracy na podstawie umów o świadczenie usług stanowi tytuł podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (art. 6 ust. 1 pkt 4; art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.). Łączy się z tym obowiązek zgłoszenia wykonawcy takiej umowy do ubezpieczeń społecznych i opłacenia składek za jego ubezpieczenie.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniosła M.S., jako płatnik składek, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę kasacyjną na podstawach:

(-) naruszenia prawa materialnego: art. 627 k.c., art. 47 § 1 i 2 k.c., art. 51 § 1 – 3 k.c., art. 52 k.c. w związku z art. 55¹ pkt 2 i art. 55² k.c., art. 750 k.c. w związku z art. 734 k.c., art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 36 ust. 1, 2 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 353¹ k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 43⁴ k.c., art. 43² § 1 i 2 k.c. w związku z art. 43¹ k.c., art. 23 k.c., art. 638 § 1 k.c. w związku z art. 556 k.c. w związku z art. 558 § 1 k.c. w związku z art. 577 § 1 k.c.;

(-) naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 tego rozporządzenia, art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych, art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych, art. 98 k.p.c. w związku z art. 321 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 i 4 w związku z § 16 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych, art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 126¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 126 § 2 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 125 § 2 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 102 k.p.c., art. 236 § 1 k.p.c. w związku z art. 240 ust. 1 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c., art. 292 k.p.c., art. 228 § 2 k.p.c., art. 177 § 1 k.p.c., art. 178 k.p.c., art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., art. 325 k.p.c.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania; ewentualnie o uchylenie w całości pkt II (dotyczącego kosztów procesu) i zmianę w całości pkt I zaskarżonego wyroku przez oddalenie apelacji oraz zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. na rzecz M.S. kosztów postępowania (w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych) za obie instancje sądowe. Ponadto skarżąca wniosła o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącej powołał się na wszystkie przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Niezależnie od kwestii naruszenia przepisów prawa materialnego (niezastosowanie art. 627 k.c., zastosowanie art. 750 k.c. w związku z art. 734 k.c.) pełnomocnik wyeksponował kwestie wadliwego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym o kosztach zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję, oznaczenia firmy odwołującej się w kontekście naruszenia jej dóbr osobistych oraz odmowy zawieszenia postępowania w perspektywie pozbawienia odwołującej się możliwości obrony swych praw.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały

się sądowej interpretacji albo budzą poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, które pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnych wyroków lub postanowień sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, a ponadto od postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym (art. 519¹ k.p.c.). Od zawartego w wyroku sądu drugiej instancji rozstrzygnięcia o kosztach procesu przysługuje zażalenie (art. 394² § 1¹ pkt 3 k.p.c.). Postanowienie takie zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, jeżeli nie zostało zaskarżone zażaleniem wniesionym na podstawie

art. 394² § 1¹ k.p.c., może zostać uchylone lub zmienione na skutek wniesienia skargi kasacyjnej tylko wówczas, gdy skarga kasacyjna wniesiona od tego orzeczenia podlega uwzględnieniu przez uchylenie skarżonego wyroku lub jego zmianę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2019 r., I CSK 125/18, LEX nr 2630610). Jeżeli skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona (co mogłoby prowadzić do jej uwzględnienia i uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji), wówczas nie ma podstaw do tego, aby Sąd Najwyższy zajmował się kwestią rozliczenia między stronami kosztów procesu, nawet jeżeli dostrzega wady tego rozstrzygnięcia. Kwestia prawidłowego rozstrzygnięcia o kosztach procesu nie jest bowiem „materią kasacyjną”. Inaczej rzecz ujmując, skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji nie została wprowadzona do systemu środków zaskarżenia po to, aby Sąd Najwyższy zajmował się ustalaniem i oceną, w jakiej wysokości powinien być zasądzony zwrot kosztów zastępstwa procesowego strony w określonej kategorii spraw sądowych.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na to, że przeważająca część argumentów przedstawionych przez pełnomocnika skarżącej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (podobnie jak w uzasadnieniu podstaw skargi) dotyczy stosowania przepisów o kosztach postępowania, w szczególności w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez radcę prawnego. Już samo to eliminuje możliwość przyjęcia, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości albo skarga jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik skarżącej formułuje zagadnienia prawne dotyczące przede wszystkim ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w sprawie dotyczącej ustalenia podlegania ubezpieczeniom społecznym, między innymi: „czy pomimo braku zmiany wartości w.p.s. (i w.p.z.) w toku postępowania przed dwoma instancjami sądowymi (brak formalnego sprawdzenia w.p.s. lub w.p.z. przez Sąd Okręgowy w K. i Sąd Apelacyjny w (...)) Sąd Odwoławczy może zastosować inne stawki opłat za czynności radców prawnych za poszczególne instancje sądowe”. Powołuje się także obszernie na potrzebę wykładni przepisów

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w celu ustalenia prawidłowej wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w rozpoznawanej sprawie. Twierdzi również, że doszło do oczywistego naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów tego rozporządzenia.

Oceniając okoliczności powołane przez pełnomocnika skarżącej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy przede wszystkim podkreślić, że nie stanowią przesłanki do przyjęcia skargi do rozpoznania te kwestie prawne, których wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym stanowiącym podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie kwestie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej merytorycznym rozpatrywaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, LEX nr 572022; z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNAPiUS 2003 nr 9, poz. 228). Skoro rozstrzygnięcie o kosztach postępowania może być weryfikowano jedynie w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej (przez uchylenie wyroku lub jego zmianę), to wątpliwości prawne dotyczące wysokości opłat za czynności radcy prawnego nie mogą być głównym argumentem za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jako „istotne” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy traktować tylko te zagadnienia prawne, które dotyczą zastosowania prawa materialnego stanowiącego podstawę prawną rozstrzygnięcia albo przepisów postępowania, których naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy (jej merytoryczne rozstrzygnięcie).

Nieuzasadnione jest także powołanie się przez pełnomocnika skarżącej na oczywistą zasadność skargi. Przyjmując, że oczywista zasadność skargi to szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, niepodlegające różnym ocenom, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, powodujące wydanie niewątpliwie wadliwego co do istoty wyroku, zarzuty stawiane przez pełnomocnika dotyczące wadliwego oznaczenia firmy odwołującej się oraz naruszenia jej dóbr osobistych w związku z tym oznaczeniem są całkowicie chybione. Stawiany zarzut naruszenia dóbr osobistych skarżącej nie pozostaje w

jakimkolwiek związku ze sprawą, czyli weryfikacją decyzji o ustaleniu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osobę zatrudnioną przez nią formalnie na podstawie umowy o dzieło, a według ocen Sądu Apelacyjnego na podstawie umowy o świadczenie usług. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną z przyczyn niezwiązanych z istotą sporu, które nie mogłyby stanowić podstawy do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku. Na marginesie jedynie można zaznaczyć, że w samym odwołaniu skarżąca (jej pełnomocnik) oznaczyli stronę wnoszącą odwołanie (płatnika składek) jako „M.S. E.”. Również w umowie o dzieło znajdującej się w aktach rentowych ZUS stronę zawierającą umowę oznaczono jako „E. M.S. z siedzibą w K.”. Zarzucanie Sądowi Apelacyjnemu, że doszło do wadliwego oznaczenia nazwy przedsiębiorstwa, pod jaką M.S. prowadzi działalność gospodarczą, jest w tych okolicznościach niezrozumiałe.

Nie doszło również do sugerowanej przez pełnomocnika skarżącej nieważności postępowania. Upatruje on pozbawienia odwołującej się możliwości obrony w swych praw w związku z niepoinformowaniem jej o innym toczącym się postępowaniu – gdyby nie to uchybienie, strony mogłyby złożyć wniosek o zawieszenie obecnego postępowania sądowego do czasu prawomocnego rozpoznania innej sprawy (sygn. akt III AUa (...)). Równolegle toczącą się sprawą dotyczyła analogicznej sytuacji – umowy zawartej przez odwołującą się z zainteresowanym R. G., wykonującym od 16 sierpnia 2012 r. do 20 sierpnia 2012 r. prace polegające na wyłożeniu izolacyjnym dla furty pieca nr 9 dla M. Czas obowiązywania tej umowy oraz tożsamy rodzaj prac przy tym samym piecu pozwolił Sądowi drugiej instancji na przyjęcie, że R. G. wykonywał umówione prace wraz z zainteresowanym F. S.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że przewidziane w art. 379 pkt 5 k.p.c. pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że strona na skutek wadliwości działań procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Ocena zaistnienia takiej sytuacji procesowej dokonywana być powinna w kontekście okoliczności konkretnej sprawy. Chodzi jednak tylko o wypadki rzeczywistego pozbawienia możliwości obrony, którego skutkiem było

niedziałanie strony w postępowaniu. O pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw przesądza kumulatywne wystąpienie trzech okoliczności: naruszenia przez sąd przepisów procesowych będących źródłem uprawnień strony, wpływu tego uchybienia na wyłączenie możliwości działania strony w postępowaniu oraz niemożności obrony swych praw w postępowaniu w następstwie wystąpienia obu uprzednio wymienionych okoliczności. Przewidziana w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. podstawa fakultatywnego zawieszenia postępowania powstaje wówczas, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Zależność ta musi być tego rodzaju, że orzeczenie, które ma zapaść w innym postępowaniu cywilnym, będzie prejudykatem, czyli podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w której ma być zawieszone postępowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2005 r., V CK 407/05, LEX nr 462935). Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. powinno nastąpić nie z tego powodu, że przemawiają za tym względy celowości i interes procesowy strony. Orzeczenie, które ma zapaść w innej sprawie, powinno stanowić prejudykat dla rozpoznawanej sprawy, a jego treść, pośrednio – przez powagę rzeczy osądzonej – kształtować treść rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 listopada 2012 r., III CSK 42/12, LEX nr 1293774). Wynik innej sprawy, oparty na podobnym czy nawet takim samym stanie faktycznym i prawnym, który nie ma charakteru prejudykatu, nie uzasadnia zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Innymi słowy, w rozważanym przypadku nie chodzi o zależność polegającą na wykładni tych samych przepisów prawa w identycznym stanie faktycznym w innej sprawie, lecz o zależność wynikającą z rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej, która stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w danym postępowaniu cywilnym. W związku z takim rozumieniem podstaw zawieszenia postępowania ze względu na inne toczące się postępowanie cywilne, należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie zależało od wyniku sprawy III AUa (...), albowiem nie miało w niej dojść do rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej dla obecnej sprawy. W kontekście sugerowanej w związku z tym przez pełnomocnika skarżącej nieważności postępowania należy podkreślić, że zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. ma charakter fakultatywny i pozostawione jest uznaniu sądu. Odmowa uwzględnienia wniosku

strony o zawieszenie postępowania (albo jego niezawieszenie przez sąd z urzędu) nie mogą być rozważane w rozpoznawanej sprawie w kategoriach nieważności postępowania – mogłyby ewentualnie prowadzić do wadliwego merytorycznie rozstrzygnięcia.

Pełnomocnik skarżącej podniósł również, że za przyjęciem skargi kasacyjnej przemawia okoliczność rozpoznania przez Sąd Najwyższych innych, analogicznych spraw. Powołał się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z 1 lutego 2017 r., I UK 38/16 (LEX nr 2237289). Pełnomocnik nie nawiązuje jednak ani do argumentów wyrażonych w tym orzeczeniu, ani do zaprezentowanej w nim wykładni przepisów Kodeksu cywilnego w kontekście konkretnych ustaleń faktycznych. Sam fakt zbieżności tematycznej różnych spraw (kwalifikacja umowy cywilnoprawnej jako tytułu ubezpieczenia społecznego) nie przemawia za koniecznością każdorazowego przyjmowania skarg kasacyjnych do rozpoznania. Do Sądu Najwyższego trafia w ostatnim czasie wiele spraw, w których organ rentowy – na ogół w wyniku przeprowadzonej kontroli u płatnika składek – zakwestionował zawarcie przez płatnika składek umów o dzieło (które nie podlegają oskładkowaniu), przyjmując, że były one faktycznie umowami o świadczenie usług (które stanowią tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym i podlegają oskładkowaniu). W sprawach tych o sposobie rozstrzygnięcia sporu sądowego przesądzają dokonane ustalenia faktyczne, w szczególności treść i sposób realizacji przez strony zawartych umów, co przekłada się na ich kwalifikację prawną jako umów o dzieło (art. 627 i n. k.c.) albo umów o świadczenie usług (art. 750 k.c.), do których stosuje się przepisy o zleceniu (art. 734 i n. k.c.).

Podsumowując, skarżąca nie przekonała Sądu Najwyższego o istnieniu choćby jednej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika organu rentowego (za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną) została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Z przepisów tych wynika, że w sprawach

dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym (a taki charakter ma rozpoznawana obecnie sprawa) stawkę minimalną wynagrodzenia radcy prawnego ustala się na podstawie § 9 ust. 2 (a nie na podstawie § 2) tego rozporządzenia.